

közben sajtátíthattuk el az Ifjúság 2000–2006. nemzetközi pályázat megírásának fortélyait. Ez a jövő évi, Erdélyben rendezendő táborunkhoz segíthet anyagi forrásokat találni.

Zrínyisnek lenni

Budapest, 2005. szeptember 22.

(Az alábbi gondolatok a Megyeháza dísztermében hangzottak el a Pest Megyei Gyermek és Ifjúsági Alapítvány megalakulásának 15. évfordulóján rendezett ünnepi ülésen és díjátadási ünnepségen.)

Beszélhetnék számokról, statisztikákról, program előzetesekről, az elmúlt évek száraz tényeiről, illetve a várható jövőről. Mégis szerintem Zrínyisnek lenni egészen más dolog. A mi kis szervezetünk – mely nem is olyan kicsi – sokkal inkább a játékról, a játékos tanulásról, az élményekről, a kalandról szól. Említhetem a táborozásokat a Mecsekben, a Börzsönyben, a Tisza mentén és határainkon túl egyaránt, az izgalmas túrákat vízesések és sziklák közt, az egy-egy napos vagy rövid hétvégi kirándulásokat szép kis országunk gyönyörű tájain.

A vetélkedőket, kulturális programjainkat, melyek során az 1848-as forradalom emlékeit kutatva fedeztük fel az országot, jártunk Kossuth és Rákóczi nyomában, és igyekeztünk minél többet magunkba szívni a körülvevő történelemből, kultúrából olyanformán, hogy az a kicsiknek is érdekes legyen.

De mindebből annyira sok élményem származik, hogy mindent elmesélni lehetetlen lenne. Ezért megpróbálok kiemelni egyet, hogy ez az egész ne csak hangzatos szavak összességének tűnjön.

Van egy legenda (ez igazándiból idősebb ifjjeink agyszüleménye), amely szerint egy cseléd lány szelleme kísért a gerecsei Maróthegyi Súlyomfészkek közelében. Nos, történt egyszer az eset, mikor is egyik téli táborunk alkalmával az igen nagyszájú gyereksereg élénk állt (mármint az ifvezetők elé), és kijelentették, hogy márpedig az éj leple alatt ki akarnak menni a közeli aprócska temetőbe, hiszen ők nagyon vagányok.

Hát legyen! – mondtuk nekik. És mellékesen elmeséltük a helyhez kötődő rémtörténetet is a biztos hatás érdekében. Senki sem futamodott meg, egészen indulásig (volt majdnem nyolc óra). Ekkor felére csökkent a csapatlétszám, majd mire a temetőhöz értünk volna, az összes kis lurkó visszafordult a táborba. Édesek voltak, ahogy a vagány nagyfiúkból szívük szerint a paplan alá bújó gyerkőcök lettek.

Azt hiszem, ez volt az első olyan élményem, mely arra a tudatra ébresztett, hogy a gyermekkor csodálatos, és hogy nekem ennyire színes jutott, azt az úttörőcsapatunknak is köszönhetem.

Eljött az az idő, mikor a kapott törődést viszonzhatom, munkámmal segíthetem a csapatot, felelősséggel foglalkozhatok a gyerekekkel, szervezhetek programokat, átadhatom a következő generációnak mindazt az élményt és tapasztalatot, amit itt kaptam, és még most is kapok.

S ha ez olykor egy kicsit fárasztó is, megéri, hisz hatalmas segítséget kapok a nagybetűs élethez.

Gebei Dóra
ifivezető

Fodor Máté és Bálint Niki a Batthyány-örökmécsesnél koszorúzott

Bakancsos barangolásaink

Turisztikai szakosztályunk tagjaival csodálatos őszi napokat töltöttünk együtt az elmúlt hétvégeken.

Szeptember 23. és 25. között a Gerecse nyújtott ideális helyszínt turisztikai képzésünknek. Az elméleti tudnivalókat a terepi munka és a feladatlapok megoldása közben hasznosíthatták bakancsosaink. Megismerkedtek a legkorszerűbb helymeghatározási rendszerek használatával, s a gyakorlatban ki is próbálhatták azt. Ebben a Pécsen működő Egy Házban Alapítvány tagjai voltak segítségünkre.

A Maróthegyi Súlyomfészkek most is finom falatokkal várt bennünket, de volt alkalom az önkiszolgáló munka gyakorlására is, mivel néhány étkezéshez magunk készítettük az enni-valót.

Épp szarvasbőgés idején jártunk a Dunántúli-középhegység gyöngyszemében. Fantasztikus élmény volt a bikák hangja az éjszakai erdőben. Láttunk kerecsensúlyomot, mely e vidék fokozottan védett madara, hollót, rókát, szarvasokat.

Új barátságok szövődtek, hiszen a tárnoki gyerekeken kívül más településekről is érkeztek résztvevők.

S jöttek Tárnokról is! A mi programunktól függetlenül érkeztek meg régi ifvezetőink, akik baráti kapcsolatban vannak egymással annak ellenére, hogy ők már a felnőttek életét élik. Többen közülük már HTT-sek. Tréfásan így neveztük el a

Harmincon Túliai Társasága tagjait. Ők már nagyok, maguknak szerveznek programot, de azért a Pisznicére vezető túránk során mégiscsak hozzánk szegődtek. Jó volt együtt lenni velük az elmúlt évtizedek alatt is és most is. Van egymáshoz közünk. S úgy gondolom, hogy atomizálódó világunkban ez nem kis dolog.

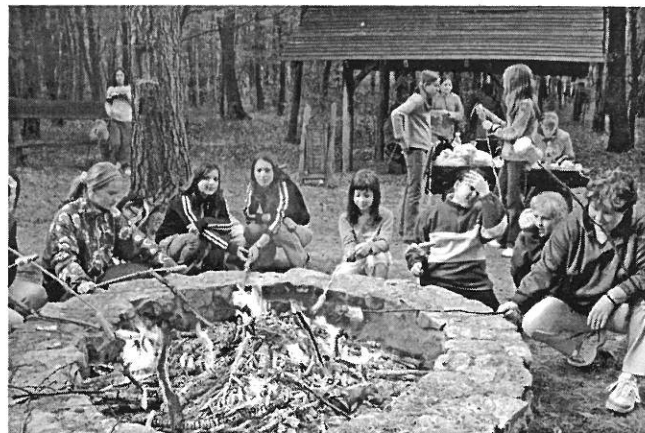
Október 16-án a Kelet-Mecsekbe vitt utunk. Férjemmel még a nyáron fedeztük fel a Melegmányi-völgy látnivalóit, s most itt volt az alkalom, hogy szakosztályunk tagjai is megismerjék ezt a fantasztikus vidéket. Kiscsoportokat alakítva kapták meg túratérképeiket, melyeket betájolva nekik kellett megtalálni a helyes utat. A kiscsoportok felváltva vezettek, ügyelve a túravezetés szabályainak betartására. Szurdokvölgy, patakmeder, források, hidak keresztelték utunkat. Különleges látni-

A városismereti verseny legeredményesebb csapatai Buda várában

A Természetjáró Fiatalok Szövetsége gerecsei emléktáblájánál

Készül a finom nyársonszült

való volt a Melegmányi-vízesés, mely a Szilvásváradon található Fátyol-vízeséshez hasonlítható. A kivált természetes lépcsők, mésztufa gátak különleges látványt nyújtottak. Rengeteg zsurlót és erdei pajzsikát láttunk a páradús vidéken.

A túra után a kijelölt tűzrakó helyen pásztor tüzet gyújtottunk, s mindenki megsüthette a saját pecsenyét. Változatos étlap állt össze: virsli, szalonna, alma, hagyma és krumpli került a nyársakra. A jóízű falatozást követően a lányok fergeteges győzelmet arattak számháborúban a fiúk ellen.

Hazafelé még néhány helyen megálltunk, hogy emlékbélyegzőket gyűjtsünk túrafüzeteinkbe. Estébe hajlott a napunk, mire Tárnokra értünk. Volt mit mesélniük otthon a gyerekeknek!

Október 30-án a Vértes és a Bakony várt ránk. Kossuth- és Rákóczi-túrafüzetünk lapjaira több új emlékbélyegző került, mire Csókakő várához értünk. Addigra felvettük buszunkra Ispán Lalit is, aki ugyan elköltözött Tárnokról az édesapjával, de a programjainkra még visszajár Fejér megyéből is. Elsős kora óta járja velünk hazánk tájait. Mára már nyolcadikos.

Csókakő várából nagyon szép volt a kilátás, átláttunk a Bakonyra, s tervezett túránk helyszínére is. A vár alatt egy kultúraltan kiépített pihenőhely és tájékoztató tábla várt ránk. Ez utóbbi segítségével megismerhettük a Vértes felépítését, jellemző növény- és állatvilágát, kultúrtörténeti értékeit.

Mivel közben délre járt az idő, ezért gyalogtúránk megkezdése előtt megsüthöttük ebédünket. Ebéd után pedig kezdetét vette kalandtúránk.

A Gaja-szurdok látványos, magával ragadó vidéke ehhez minden lehetőséget megadott. A patakmeder felett átívelő rönkök, a mászókaként is szolgáló kidőlt fatörzsek, a gátak, zúgók és létrák mind-mind legyőzendő, meghódítandó elemei voltak a tájnak.

A túraút mentén eligazító táblák sora állt, mely még alaposabban megismertette velünk a szurdokvölgyet. A gyerekek kiscsoportokban dolgoztak, s térképük túloldalán egyre gyűlt az általuk megcsodált és megfigyelt érdekességek listája.

Bokáig jártunk a lehullott tölgylevelekben, s a lassan lecsupaszkodó, lombjukat veszített fák közt egyszer csak egy kőszirt szélén álló hatalmas muflon bakot láttunk meg. Óvatosan becserkészttük, s ahogy közelebb óvakodtunk, egyre több muflont pillan-

tottunk meg. A bak védte az övét, s csak akkor oldott kerekét, amikor a többiek már elillantak.

Az Alba Regia-forrásnál megtöltöttük kulacsainkat, s meg sem álltunk a számháború visszavágójának helyszínéig. Bizony ismét a lányok győzedelmeskedtek.

Mivel olyan vidéken jártunk, ahol a figyelmeztető táblák szerint 4 óra után vadászat folyik, ezért szednünk kellett a lábunkat, hogy időben elhagyjuk a terepet.

Mindannyian szívesen ültünk fel a buszunkra, ahol az akadályverseny menetleveleinek összesítése után az eredményhirdetés következett. A versenyt segítő középiskolásaink a Természetjárás című folyóirat legutóbbi számát vehették át, melyben rólunk is jelent meg újság cikk.

Nagyon szép túranapok és élmények állnak mögöttünk. Sok ilyet kívánok Önöknek is.

Szöveg: Várhelyi Mária

Fotók: Várhelyi Miklós

A hosszú őszi esték egyikén ajánlom elolvasásra Somogyi Ramóna tréfás, becsapós csalimeséjét. Remélem, tetszeni fog.

A kakastojás

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tyúkfő. Kiment megnézni, tojtak-e a tyúkok tojást. Hát mit látok, mit nem, egy kakas ül a fészken. Alápillantottam, találtam egy diót. Odaszóltam a kakashoz, kit Kukorinak hívtak:

– Te, Kukori, nem vetted észre, hogy egy dión ülsz?

– Ez nem dió, hanem tojás! Én tojtam – szólt Kukori.

– Nem hiszem el.

– Hát akkor törd fel, nézd meg!

Amint a kakas kimondta mondatát, kikelt a tojásból egy kiscica, s elkezdett kukorékolni. Nem tudtam, mi a baja. Adam neki búzát. Hát megette, s abbahagyta a kukorékolást.

Kijött anyukám, mert meghallotta a kakasszót. Kérdezősködni kezdett, megcsodálta a kiscicát. Mindent elmondtam neki. Ezen nagyon megdöbbent.

Megéheztem, s bent megettem egy tányér zabot, amivel jól is laktam. Másnap megint találtam egy diót.

Itt a vége, fuss el véle!

Somogyi Ramóna

Kalandtúra patakon, köveken át

